

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 11 marca 2015 r.

Pozwem z dnia 26 czerwca 2014 r. (data prezentaty) wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. G. (1) kwoty 1522,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, jak również o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zawarł w dniu 19 grudnia 2013 r. z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki na kwotę 1.000 zł za pośrednictwem platformy internetowej www.kredito24.pl. W tym samym dniu, pożyczkobiorca wypłacił pozwanemu środki pieniężne, zgodnie z zawartą umową. Strony ustaliły, że pozwany zwróci całkowity koszt pożyczki w kwocie 1522,45 zł. Termin zwrotu pożyczki został ustalony na dzień 24 lutego 2014 r. Jednakże pozwany nie wywiązał się przyjętego na siebie zobowiązania. W dniu 7 maja 2014 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zbyła na rzecz Kancelarii (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. przysługującą jej względem strony pozwanej wierzytelność. Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną przez niego w niniejszym postępowaniu składa się należność główna w kwocie 1522,45 zł oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia następującego o dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty (pozew - k. 2-8).

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. (postanowienie z dnia 4 lipca 2014 r. - k. 9).

Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 22 sierpnia 2014 r. powód został wezwany do uzupełnienia braków formalnych pozwu oraz do złożenia dowodów wymienionych w treści pozwu (zarządzenie z dnia 22 sierpnia 2014 r. - k. 1).

Powód uzupełnił braki formalne pozwu, podtrzymał dotychczasowe stanowisko i złożył dokumenty wskazane w pozwie w postaci: umowy przelewu wierzytelności z dnia 7 maja 2014 r., umowy ramowej pożyczki, potwierdzenia dokonania przelewu kwoty pożyczki przez cedenta, wezwania do zapłaty (pismo wraz z załącznikami - k.12 – 28).

Pozwany A. G. (1) nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności i nie złożył wyjaśnień na piśmie ani ustnie (protokół rozprawy z dnia 11 marca 2015 r.- k. 65, zwrotne potwierdzenia odbioru- k. 64).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 grudnia 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządziła projekt umowy ramowej pożyczki nr (...) między (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a A. G. (1). Wskazany projekt umowy umowa nie został opatrzony podpisami (umowa pożyczki – k. 24-27).

W dniu 7 maja 2014 r. pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z (...) w W., a Kancelarią (...) Spółką akcyjną z siedzibą w W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności na mocy której cedent przeniósł na cesjonariusza wierzytelności w stosunku do podmiotów wymienionych w wykazie wierzytelności - Załączniku nr 1 dołączonym do umowy (umowa przelewu wierzytelności z załącznikiem - k. 14-21).

Pismem z dnia 7 maja 2014 r. Kancelaria (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. poinformowała A. G. (2) cesji wierzytelności oraz wezwała do zapłaty kwoty 1522,45 zł w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania (zawiadomienie - k. 22).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przywołanych dokumentów przedstawionych przez powoda. Sąd dał wiarę obiektywnym dowodom z dokumentów, gdyż nie budzą one wątpliwości, a ich wiarygodność nie była kwestionowana w toku postępowania przez żadną ze stron. Stwierdzone dokumentami okoliczności, Sąd mógłby zatem uznać za ustalone już na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c., jako fakty przyznane lub bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozwany w żaden sposób nie ustosunkował się do pozwu wniesionego przez powoda. W takiej sytuacji, tj. gdy pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. sąd wyda wyrok zaoczny. Wyrok zaoczny stanowi swoistego rodzaju sankcję dla pozwanego za naruszenie ciężaru procesowego – wdania się w spór co do istoty sprawy (art. 221 k.p.c.).

W sytuacji zaistnienia wskazanych przesłanek formalnych do wydania wyroku zaocznego, Sąd zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przy czym przyjęcie przez sąd przy wydaniu wyroku zaocznego za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych nie rodzi domniemania prawdziwości tych twierdzeń, gdyż Sąd ocenia, czy okoliczności te nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Instytucja ta rodzi fikcję czy też domniemanie przyznania okoliczności faktycznych przez pozwanego i zastępuje jedynie postępowanie dowodowe przy czym tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71). Ponadto niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku I CKU 85/98 LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku I CKU 115/97 LEX nr 1227454). Co więcej nie ulega wątpliwości, że brak działania ze strony pozwanego nie jest wystarczający do wydania wyroku zaocznego, w sytuacji gdy dowody i twierdzenia powoda są niekompletne i pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1993 roku II CRN 80/93 LEX nr 156460). Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów ciąży na stronach. Natomiast według art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. W tej konkretnej sytuacji, to na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia zarówno zasadności, jak i wysokości roszczenia w stosunku do pozwanego. Obowiązek ten ma charakter procesowy, co oznacza, że nie może być on od strony egzekwowany. Strona, która nie wykazuje inicjatywy dowodowej powinna się liczyć z mogącymi wystąpić ujemnymi sankcjami, nawet w postaci niekorzystnego dla tej strony wyniku procesu. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku sygn. akt I ACa 1320/11).

Powód nie wywiązał się z tak określonego obowiązku, bowiem nie przedstawił żadnych dowodów dla wykazania zasadności, jak też wysokości zgłoszonego żądania. Po pierwsze powód nie wykazał, aby pierwotnego wierzyciela i pozwanego A. G. (1) łączyła umowa pożyczki, albowiem do pozwu dołączył jedynie niepodpisany przez nikogo wydruk umowy ramowej pożyczki, z której nie wynika konkretna wiarygodność wobec pozwanego. Dodatkowo nie

udowodniono przejścia uprawnienia ze zwykcy wierzytelności tj. (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na nabywcę - Kancelarię (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W.. W aktach sprawy brak jest bowiem dowodów na okoliczność tego, jakie konkretnie wierzytelności i przeciwko komu były przedmiotem umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 7 maja 2014 r. Powód w niniejszej sprawie poza tabelką i umową ramową pożyczki, stanowiące wydruki komputerowe, niepodpisane przez nikogo, nie zaoferował żadnych środków dowodowych, zmierzających do wykazania zasadności i wysokości dochodzonego żądania. W ocenie Sądu, wydruk tabeli znajdujący się na k. 15v-21 nie stanowi nawet dokumentu prywatnego, który zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Nie został on bowiem opatrzony podpisem osoby, która złożyła zawarte w nim oświadczenie. Nie można również obdarzyć go walorami wiarygodności i mocy dowodowej na podstawie art. 308 § 1 k.p.c., gdyż w systemie prawa polskiego jedynie wydruki bankowe mają moc dokumentu mimo braku podpisu i pieczęci. Stanowi to jednak wyjątek, który należy wyklądać ścieśniająco. Odmienna wykładnia art. 308 § 1 k.p.c. w odniesieniu do tego rodzaju wydruków niesie ze sobą niebezpieczeństwo zastąpienia dokumentu jako środka dowodowego wydrukami dowolnie kreowanymi przez strony procesu na jego potrzeby. Dlatego też z powyższych dokumentów nie można w sposób uzasadniony i jednoznaczny przyjąć, że pozwany A. G. (1) jest dłużnikiem powoda.

Tym samym, powód nie udowodnił co do zasady, ani też co do wysokości żądania dochodzonego pozwem, choć to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. W niniejszej sprawie powód nie zaoferował żadnych środków dowodowych, zmierzających do wykazania zasadności i wysokości dochodzonego żądania. Dopiero wykazanie tych faktów nakładałoby na stronę pozwaną ciężar udowodnienia okoliczności nieistnienia zobowiązania.

Konsekwentnie, niewykazanie roszczenia głównego powoduje, że także żądanie w zakresie odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ bez należności głównej naliczenie odsetek jest niezasadne. Konieczność przyjęcia takiego stanowiska wynika z istoty oraz funkcji odsetek i znajduje potwierdzenie w przepisach art. 359 § 1 k.c., a zwłaszcza w art. 481 § 1 k.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie I ACa 300/12, LEX nr 1238206).

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w wyroku zaocznym.

SSR Paweł Szymański

Zarządzenie: odpis wyroku zaocznego z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.